

TESSA HADLEY

**MANŽELSKÁ LÁSKA
A INÉ POVIEDKY**

TESSA HADLEY

**MANŽELSKÁ LÁSKA
A INÉ POVIEDKY**

Vydanie tejto publikácie v rámci edície PRO LIBRIS finančne podporila spoločnosť SLOVNAFT a Stredoeurópska nadácia. Grantový program PRO LIBRIS – Cesta pre knihu sa realizuje v spolupráci s Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky.

Copyright © TESSA HADLEY 2012

Translation © Aňa Ostrihoňová 2015
Slovak edition © Inaque.sk 2015

ISBN 978-80-89737-18-5
ISBN E-BOOK 978-80-89737-23-9

TESSA HADLEY

Manželská láska

a iné poviedky

*z angličtiny preložila
Aňa Ostrihoňová*

INAQUE.SK

Venované Georgine Hammickovej

OBSAH

Manželská láska	9
Priateľská paľba	25
S brúseným sklom v ústach	35
Trójsky princ	53
<i>Because the Night</i>	71
Cesta domov	89
Na vidieku	97
Krstné deti	119
Ona je tá pravá	137
V jaskyni	159
Hra	165
Postprodukcia	175

Manželská láska

Lottie oznámila, že sa vydáva.

Stalo sa tak v jeden víkend pri raňajkách v dome jej rodičov. Kuchyňu mali na poschodí s oknami do záhrady. Dom bol vysoký, úzky, starý, v príjemnom neporiadku, zabývaný tak, aby sa doň zmestila celá rodina. V to letné ráno popráchalo, takže svetlá boli zažaté a vytvárali snovú atmosféru blízkosti navoňanú hriankami a kávou.

„Na čo?“ opýtala sa Lottiina matka Hattie a ďalej si čítala v knihe. Učila angličtinu, ale cez víkendy čítala detektívky: táto sa odohrávala v Benátkach.

Lottie mala devätnásť rokov, ale vyzerala skôr na trinásť či štrnásť. Mala len niečo cez meter päťdesiat a plochý hrudník; nástojila na tom, že bude nosiť tie isté okuliare s hrubým čiernym rámom, ktoré si vybrala pred mnohými rokmi, vlny farby vyblednutej slamy mala zviazané do dvoch cibuliek.

V ten víkend boli všetci doma, dokonca aj Lottiin starší brat Rufus a sestra Em, ktorí už s rodičmi nebývali.

„Konečne si si našla frajera?“ opýtala sa Em.

Lottie bola vždy bledá, pod nejasným oblúkom pieh, ktorý sa jej ťahal ponad nos, sa ukrývala mliečna priesvitná pokožka, ale v to ráno pôsobila ešte bledšie, na spánkoch jej vystupovali modré žilky; obomi rukami zovrela obrúsok pred sebou. Na huslistku mala veľmi netypické ruky: ružové a baculaté s krátkymi hrubými prstami a ohryzenými bruškami.

„Neberiete ma vážne!“ vykrikla.

Dážď sa oprel do zahmlených okien, v kanvici zovrela voda, z hriankovača vyskočila hrianka, ktorá zjavne nikomu nepatrila. Všetci sa na ňu nezaujato pozreli, stratení vo vlastných myšlienkach. Z Lottie sálala energia; jej osobnosť bola ako démon uväznený v priestore, ktorý mu bol primalý.

Už ako bábätko bola nadprirodzene vnímavá a hlavatá. Keď sa v nej objavil hudobný talent, pôsobil ako vysvetlenie toľkej energie, či skôr poskytol priestor na jej uvoľnenie; začala hrať na husliach, ktoré boli také malé, že vyzerali ako ozdoba na vianočný stromček. Teraz žila s rodičmi a študovala hudbu na univerzite.

„Prečo by si sa mala chcieť vydávať?“ opýtala sa Hattie pokojne. „Ja s tvojím otcom sme nikdy takúto potrebu necítili.“

„Nie som ako vy,“ odpovedala Lottie.

Toto bol jeden z jej bojových výkrikov.

„Samozrejme, nie si ako nikto iný, zlatko. Si sama sebou.“

„Takže, v prvom rade mám isté náboženské presvedčenie. Verím, že manželstvo je posvätnou sviatosťou.“

„Nie, neveríš,“ povedal Rufus. „Nikdy predtým si nič také netvrdila.“

„Tak, kedy presne sa vydávaš?“ opýtala sa Em skepticky. „A za koho?“

„Ako mám vedieť kedy presne? Veď o tom sa chcem s vami rozprávať. Chcem zistiť, aký dátum bude vyhovovať. Chcem normálnu svadbu. So šatami a so všetkým. Aj s družičkami, možno.“

„Takže máš frajera!“ povedala Em.

Em bola pôvabne krehká a mala matkine hlboké, poetické oči; pracovala na toxikológii v miestnej nemocnici.

„Môjho budúceho manžela.“

Hattie s obavou položila knihu a hrnček s kávou na stôl. „Zlatko, si ešte veľmi mladá. Nemusíš sa s vydajom ponáhľať. Samozrejme, že jedného dňa budeš mať normálnu svadbu, ak to budeš chcieť, ale niet sa kam ponáhľať.“

Na Lottiiných lícach sa objavili namrzené biele priehlbiny. „Zabúdaš, že mám svoj vlastný život, že som dospelá a o tom, čo robím mimo tohto domu, absolútne nič nevieš. Emily nevaruješ predtým, aby sa neuponáhľala.“

„Tak zase,“ povedala Em, „ja som tu pred chvíľou nevyhlásila, že sa idem vydávať.“

„Poznáme ho?“ opýtala sa Hattie. „Je to tvoj spolužiak?“

„Je to ten, čo sa zajakáva? Ten zo sláčikového kvarteta?“ opýtal sa Noah, mladší brat Lottie, ktorý chodil ešte na strednú školu. „Tristan?“

„Ako si, prosím ťa, môžeš myslieť, že by som sa vydala za Tristana?“

„Osobne by som namietal proti komukoľvek zo sláčikového kvarteta,“ povedal Rufus.

„Drž hubu, Rufus. S Tristanom to vôbec nesúvisí.“

„Tak ako sa volá?“ naliehal Noah.

Otec detí Duncan sa vrátil z ranného posedenia s *Guardianom* v kúpeľni na poschodí. Bol nižší ako Hattie, zavalitý muž s hutnou postavou a vráskavou, škaredou, zaujímavou hlavou; ona bola nedefinovateľná a pomalá, elegantná a jej krása pomaly upadala. Učil deti s rôznymi poruchami na miestnej škole, hoci nie na tej istej ako Hattie. „Kto sa má nejako volať?“

Hattie náhle niečo napadlo: „Lottie, zlatko, nie si tehotná, však?“

„Len nemôžem uveriť, že toto je moja rodina,“ zakvílila Lottie. „Na tom, ako premýšľate, je niečo odporné.“

„Pretože ak si tehotná, tak to vieme vyriešiť. Neznamená to, že sa musíš vydávať.“

„Je tehotná?“ opýtal sa Duncan.

„Samozrejme, že nie som.“

„Hovorí, že sa ide vydávať.“

„Na čo?“

„A tiež, že je nábožensky veriaca, zrazu.“

Zdalo sa, že Rufusa to rozčuľuje viac ako informácia o svadbe. Bol ironický pragmatik; pracoval ako výskumný analytik pre kanceláriu predsedu vlády.

„Ide o to,“ povedala Lottie, „že som stretla niekoho, kto je úplne iný ako ostatní, iný ako vy. Je to úžasný muž. Vstúpil mi do života a úplne ho zmenil. Som šťastná, že si vôbec všimol, že existujem.“

Mala dar zanietenia, zriedkavý záblesk vízie, ktorý bol taký silný, že na chvíľu iným osvetlil, ako svet vyzerá z jej pohľadu.

„A kto to je?“ opýtala sa jej Em takmer placho.

„Teraz vám to nepoviem,“ povedala Lottie. „Nie po tomto. Ešte nie.“

„Keď hovoríš, že je to „úžasný muž“,“ rozmýšľal jej otec nahlas, „mám pocit, že nerozprávaš o nejakom spolužiakovi.“

Hattie sa naňho na pol sekundy zadívala a pochopila: „Je to jeden z tvojich učiteľov, však?“

Lottie za okuliarmi žmurkala a okrúhlu bledú tvár otočila neisto a vzdorovito k matke.

„Vie ten učiteľ, čo k nemu cítiš?“

„Ty si vážne myslíš, že som si to celé vymyslela? Povedala som ti, že ma miluje. Zoberie si ma.“

Duncan začal premýšľať, či to nebude Edgar Lennox. „Má nejakú funkciu u anglikánov, nie? Myslím, že píše náboženskú hudbu.“

„No a čo?“ vyprskla Lottie. „Čo keby to bol on?“

„Nie!“ Hattie sa postavila zo stoličky nezvyčajne prudko, takmer neohrabane. „To neprichádza do úvahy. Edgar Lennox neprichádza do úvahy. To je nemysliteľné. Nijako. V nijakej podobe a forme.“

„Neznášam tie vety,“ kričala Lottie a tiež sa postavila. „Nijako, v nijakej podobe a forme. To je také hlúpe. Je to presne to, čo vieš povedať. Len tým ukazuješ svoju podpriemernosť.“

„Porozprávajme sa o tom pokojne,“ povedal Duncan.

Edgar Lennox bol dostatočne starý na to, aby bol Lottiným starým otcom. „O štyridsať rokov starší,“ kričala Hattie; neskôr vysvitlo, že je to viac ako štyridsaťpäť rokov. V porovnaní s tým nepredstavoval fakt, že je ešte stále ženatý so svojou druhou manželkou, žiadny problém. Duncan a Hattie ho stretli dvakrát: raz, keď boli spolu s Lottie

na dni otvorených dverí na univerzite, a raz ešte predtým na súkromnej vernisáži malieb jedného z Hattiiných priateľov. Vtedy sa Hattie zdal ideálom postaršieho umelca: vysoký, veľmi chudý s krátkymi šedivými vlasmi a tvárou, do ktorej utrpenie vtlačilo priehlbiny, s opálenou pokožkou mäkkou ako koža, oblečený v čierno-sivej ľanovej košeli.

„Hovorila si, že ti vstúpil do života, mohla by si nám, prosím, povedať ako presne?“ opýtal sa Duncan. „Vstúpil ti do života aj bežným, netranscendentálnym spôsobom?“

Em s odporom namietla: „Oci, to sa jej nemôžeš pýtať!“

Em plakala; viečka mala opuchnuté a zväčšené a tvár červenú. Hattie a Lottie mali horúce a suché oči.

Hattie sa k nemu obrátila: „Ako to môžeš takto povedať? Ako že si to len tak otočíš na jednu zo svojich vtipných poznámok?“

„Ak sa pýtate,“ povedala Lottie, „či sme náš vzťah skon-zumovali, potom áno, samozrejme. Čo si myslíte, že sme? Sme milenci.“

„Prirodzene, budem sa sťažovať na univerzite,“ povedala Hattie. „Vyhodia ho. O tom niet pochýb.“

„To je veľmi rozumné, všakže?“ povedala Em. „Potom, ak sa vezmú, ju nebude mať z čoho živiť.“

„Ste si istí, že si to všetko nevymýšľa?“ zapochyboval Rufus.

„Myslíte si, čo chcete,“ povedala Lottie. „Čoskoro uvidíte.“

Sedela s prepíato zatvorenými ústami, vyžarovala tragické svetlo. Za kuchynskými oknami udierali závoje dažďa do premočenej košele pagaštanu konského, ružové kvety tmavli. Hattie povedala, že všetko jej to pripomína časy na akadémii, keď sa jedna z jej kamarátok dozvedela, že jej sestra plánuje vstúpiť do kláštora, uzavretého rádu, ktorý nedovoľoval udržiavať styky s rodinou či priateľmi.

„Hneď v tej chvíli sme nasadli na vlak do Leeds, bolo nás asi šesť či sedem, čo sme sa tak kamarátili, a s jej sestrou sme

sa stretli v čajovni a snažili sme sa ju presvedčiť o všetkom na svete, pre čo sa oplatí zostať.“

„Nebud' trápna, mami. Nejdem do kláštora.“

„A vyšlo vám to?“ opýtal sa Noah. „Presvedčili ste ju?“

Hattie sa zamračila a pritlačila si hánky k čelu. „Nespomínam si, či nakoniec do toho kláštora odišla alebo nie. Možno áno. Pamätám si len tú čajovňu a potom nejakú krčmu a to, ako sme sa snažili vymenovať všetky veci, ktoré by sme tu nenechali, a ako sme sa postupne opili.“

„Toto nie je to isté,“ povedal rázne Duncan. „A zďaleka ešte nie sme v takom štádiu.“

Lottie sa na nich dívala s úprimným úžasom. „Vôbec vám nerozumiem,“ povedala. „Ako to, že mi nedoprajete to, čo chcem?“

Noah videl, ako rodičia neskoro večer odišli z domu. Izbu mal v podkroví, sedel na podobložnici malého dvojkrídlového okna s nohami v odkvapovej rúre, ktorá sa tiahla ako žlab okolo georgiánskej terasy, a ponad kamenný parapet sa díval na ulicu štyri poschodia pod sebou. Napriek tomu, že to mal prísne zakázané, rád tam takto sedával, odkedy mu izbu prideliili, keď mal osem rokov; do malého priestoru sa vtedy zmestil dokonale, ale teraz sa musel prikrčiť a kolená mu zacláňali výhľad. Dážď stekal z bridlicovej strechy do odkvapu. Ulica sa vo svetle pouličných lúčok leskla načierno; na zaparkovaných autách boli polepené listy z bukov a pagaštanov, ktoré rástli v blatistom trojuholníkovom parku naproti. Klopkanie vysokých opätokov jeho matky sa ozývalo na prázdnej ulici, keď prechádzala k autu; určite si na túto príležitosť obliekla šaty, v ktorých učí. Pevne sa držala remienka kabelky, čo mala zavesenú na pleci. Spolu s Duncanom pobehovali okolo auta pod pologuľami svojich dáždnikov a pravdepodobne sa hádali, kto bude šoférovať; z výšky vyzerali maličkí ako bábiky. Predpokladal, že sa budú snažiť zastihnúť Edgara Lennoxu doma; snažili sa

mu celý deň dovolať, ale bezvýsledne. Bolo zvláštne predstaviť si dve domácnosti, ktoré sa ešte dnes ráno ani nepoznali a spojila ich táto dráma, ktoré spoločne nespia v čase, keď sa celé mesto ukladá na spánok.

O niekoľko hodín neskôr – netušil koľko ich bolo, pretože zaspal za stolom, keď sa učil na maturitu z geografie, ktorá ho čakala v pondelok ráno – sa Noah prebudil na hlas svojej matky. Znela tak, ako keď vypila trochu viac vína na večierku: hrubo a hlučne, extravagantne spravodlivo. Vyšiel z izby, naklonil sa ponad zábradlie a potichu schádzal dole, po pár schodoch sa vždy zastavil. Strmým a úzkym schodiskom, srdcom tohto tenkého domu, sa zvuk niesol smerom nahor. Nad hlavou mu do starobylého svetlíka, ktorý bol rovnako široký ako schodisko, udieral dážď a pretekal do strategicky umiestneného vedra. Jeho rodičia, Rufus a Em stáli dole pod schodiskom, v hale medzi topánkami a bicyklami a košíkmi, reklamnými letákmi, čo prišli poštou, dáždňíkmi, z ktorých stekala voda na sivé a biele dlaždice. Jeho matka mala na sebe stále svoj srnčí pršiplášť.

„Myslela som si, že sa bude cítiť trápne,“ hovorila, „keď mu poviem, že Lottie si ho chce zobrať, pretože si myslí, že je génius. Ale zjavne si to o sebe myslí aj on sám.“

„A je?“ opýtal sa Rufus.

„Nebud' smiešny. Génius by neučil na druhotriednej hudobnej katedre provinčnej univerzity.“

„Myslel som, že hovorila, že tá katedra je skvelá.“

„To bolo predtým.“

„Ak sa dostane k zákazkám od filmu a televízie, tak ich skomponuje,“ povedal Duncan. „Väčšinou sú to dobré veci. A píše aj pre zbor v katedrále. V každom prípade, jeho genialita by nijako nezavážila, pokiaľ ide o Lottie.“

„Povedal, že si vie predstaviť, ako to vyzerá z nášho pohľadu, ktorý nazval bežnou perspektívou obyčajného človeka.“

„Ako si dovoľuje nazvať nás obyčajnými?“ rozzúrila sa Em.

„Povedal, že erotická túžba je tvorivá sila, ktorej sa musí podriaďiť.“

„Ach, super! Aké odporné!“

„Hattie, tak to predsa nepovedal.“

„A aká je jeho žena? Bola tam? Ako sa volá?“

„Valerie. On jej hovorí Val. Bola ľadová. Povedala len: ‚Nech sa deje, čo sa deje, ja si nechávam tento dom,‘ akoby nám šlo o to. Aj tak to nie je dom, aký by som čakala, nie je umelecký: je prepchatý a staromódny. Myslela som si, že jeho žena je tak v mojom veku, ale opustila sa – má šedivý vrkoč, nenosí mekapy, na sebe mala ošumelú sukňu s gumovým pásom.“

„Zúrila,“ povedal Duncan. „Byť ním, tak sa jej bojím.“

„Ani si nesadla; stála opretá chrbtom o stenu, akoby držala nad niečím stráž. Povedala len toľko, že Lottie na všetko veľmi rýchlo príde. Majú syna asi v Noahovom veku.“

„Ona o tom vedela?“

„Nie dlho – práve jej to oznámil. Plakala.“

„Do toho sme prišli my. Ako dozvuky zemetrasenia.“

„Ozaj, kde je Lottie?“

„Musí to ísť vlastnou cestou,“ povedal Duncan. „Nie sme v pozícii, aby sme niekomu v niečom bránili.“

„Nemôže to ísť vlastnou cestou, Duncan! To nemôžeme. Čo ak sa naozaj zoberú?“

Utešujúco zamrmľal: „Je dospelá – má devätnásť rokov. Dejú sa aj horšie veci.“

Noah sa obrátil a uvidel, že Lottie stojí hneď za ním na schodoch v nočnej košeli. Ukazová si priložila k perám; oči za okuliarmi mala ako dve čierne jamy. Dostávala záchvaty, keď sa prudko triasla a musela sa pridržať zábradlia, aby udržala rovnováhu, pravdepodobne to spôsobili kofeínové tabletky, ktorých zjedla príliš veľa, pretože tvrdila, že je od nich závislá; a nepochybne to spôsobilo aj vzrušenie a strach zo schopnosti spôsobiť takúto búrku v živote dospelých. Noah pocítil známe podráždenie z jej hysterickosti

zmiešané s potrebou chrániť ju. S Lottie si boli veľmi blízki, vyrástli na okraji rodiny vo svojich izbách v podkroví. Vedel, s akou vášňou sa oddávala úlohám, ktoré si pre seba vysnívala. Tejto sa určite nebude schopná vzdať, pomyslel si. Teraz sa už nemôže zastaviť.

Sobáš bol na radnici a potom mladomanželom požehnal farár v kostole; Edgar nástojil na alžbetínskych modlitbách a autorizovanej verzii Biblie. Na túto príležitosť zhudobnil Spenserov *Epithalamion* a jedna z jeho študentiek ho na recepcii zaspievala. Samotná svadba sa konala v panskom sídle zo šestnásteho storočia s preslávenými záhradami, ktoré patrili univerzite. Hattie sa na tom všetkom rozhodla nepodieľať a zavrela sa doma so svojimi detektívkami. Noah toho dosť veľa vypil a spriatelil sa s Edgarovým synom Haroldom, ktorý mal poddajné svetlé vlasy a štipendium pre zboristov v cirkevnej škole; ak sa mu niekto nečakane prihovril, vyskočil ako postrelený vtáčik.

Emily povedala, že Lottiine svadobné šaty vyzerali ako detská uniforma pre zdravotné sestry – chýbalo už len našiť červený kríž. Lottie mala kontaktné šošovky a bez okuliarov jej tvár pôsobila slabo, navyše mala výraz sladkého očakávania. Biely kvet, ktorý mala pripnutý za uchom, jej počas popoludnia sklzol k lícu, až jej nakoniec zostal visieť pod bradou. Na Edgarovi visela prostredníctvom netypických pohybov, dotýkala sa prstami jeho ruky, oprela si hlavu o jeho plece, kým rozprával, alebo sa zakláňala, aby mu videla do tváre.

„To nepotrvá dlho,“ ubezpečil Duncan svoje ostatné deti.

Edgarovi ku cti slúžilo, že sa pod dohľadom rodiny správal placho a robil, čo mohol, aby sa Lottie zabávala, zavesená do neho chodila pomedzi hostí a on hral príjemného spoločenského muža, výrazného svojou chudostou v obleku z nejakého drsného sivého hodvábu. V každej skupinke pôsobil ako distingvovaný, premýšľajúci a vzdelaný človek. Na

svadbe však nebolo dosť ľudí na to, aby sa to dalo považovať za úspech: atmosféra bola napätá; slnko nikdy nevyšlo spoza hustých mramorových oblakov. Potom, čo došlo pitie a študenti sa vytratili, v skupinkách zostávajúcich hostí vyniklo priveľa skľučujúcich šedivých hláv, ktoré vyzerali ako sneh v kvetinových záhonoch. Duncan počul, ako niekto mladomanželov pošepky označil za *Malú Nell s deduškom*.

Valerie asi týždeň po svadbe zavolała Lottie, aby sa jej opýtala, či vie, že Edgar skúšal niečo podobné vlani na študentku, ktorá na svadbe spievala, vysokú krásnu černošku s kariérou pred sebou: mala dosť rozumu na to, aby ho poslala kade ľahšie. „Konkrétne doriti,“ Valerie s radosťou vyslovila to slovo tak, akoby ho často nepoužívala. Všetci to vedeli, pretože Valerie zatelefonovala Hattie. Keď sa Hattie na to opýtala Lottie, Lottie len predviedla jedno zo svojich nových hrozných gest – zložila si ruky do lona a sklonila hlavu tak, aby nikto nevidel, že sa usmieva. „To je v poriadku, mami,“ povedala, „hovorí mi všetko. Nemá predomnou tajomstvá. Soraja je výnimočná talentovaná mladá žena. Tiež ju mám rada.“

Hattie neznášala, že Lottie začala o sebe hovoriť v množnom čísle: toto sa nám páči, toto vždy robíme, toto nemáme radi. Nemali radi supermarket; nemali radi hudbu v reštauráciách; nepáčili sa im historické televízne filmy. Ako povedal Duncan, vo všeobecnosti moderný svet sklamal ich očakávania. Hattie povedala, že ešte nie je pripravená pozvať Edgara na návštevu.

Univerzita schválila Lottie žiadosť o pokračovanie v štúdiu za predpokladu, že sa nezapíše na žiadny z Edgarových predmetov; on s ňou však ďalej cvičil a pomáhal jej pri hre na husle. Svoju starú energiu akoby teraz obrátila dovnútra; žiarila príslubom svojej budúcnosti. Veľmi pobledla a nosila rozpustené vlasy a kupovala si saténové šaty neurčitého tvaru v charitných obchodoch. Hattie ju raz náhodou zahliadla zozadu a na chvíľu vlastnú dcéru považovala za cudziu ženu,

územčisté malé dieťa, ktoré sa hrá na ulici v karnevalovom kostýme. Edgar a Lottie si prenajali byt neďaleko Dunca-
na a Hattie: malý s hroznou úzkou kuchynou a pôvodným
nábytkom, ktorý však naplňala hudba. Edgar asi polovicu
výplaty posielal Valerie, aby z nej zaplatila jeho podiel na hy-
potéke a Haroldovu školu, ktorú nepokrývalo štipendium,
takže na život s Lottie mu toho veľa nezostávalo, ale zo za-
čiatku sa tiež tvárili, akoby aj bieda bola známkou niečoho
nezvyčajného a úžasného.

„Bohvie, čo jedávajú,“ povedala Hattie. „Lottie nevie uva-
riť ani vajce. A Edgar to pravdepodobne tiež nevie. Stavím
sa, že ho celý život obskakovala nejaká žena.“

Noah ich informoval, že si často nosia jedlo z čínskej
reštaurácie.

Potom sa Lottie začali rodiť deti. Všetci sa práve zmie-
rovali s celou nepravdepodobnosťou ich manželstva
a s povýšeneckou uzavretou dvojicou bez zmyslu pre humor,
ktorú tvorili, keď všetko zrazu nabralo nový smer. V rýchlom
slede po sebe sa narodili tri malé dievčatká a život u Edgara
a Lottie, ktorý dovtedy pôsobil ako obrázok z osemnásteho
storočia a plynul ako spodné vody, zachvátila hlučná zemi-
tá súčasnosť. Lottie sa počas tehotenstva nafúkla ako balón
a potom sa jej už nikdy nevrátilo jej pružné hranaté telo ani
zasnená poddajná časť jej osobnosti. Začala byť panovačná,
zanepřázdnená, nahnevaná; školu nechala. Sama si striha-
la vlasy a väčšinou nosila široké overaly a tričká. Maličký
byt bol zavalený balíkmi jednorazových plienok, detskými
postieľkami, hračkami, vypratým oblečením, podprsienka-
mi a vatovými vankúšikmi pre dojčiace matky, ohrádkou,
knihami o deťoch, knihami pre deti. Nájomník pod nimi
zhnusенý odišiel a oni sa presťahovali do bytu dole, pre-
tože mal o jednu izbu viac. Keď sa dievčatá naučili chodiť
po štvornožky, Edgarovi rozbili drahé zvukové zariadenie.
Aj tak musel čoraz viac času tráviť vo svojej kancelárii na